

World Theatre Day, 27 March 2016

Journée Mondiale du Théâtre, 27 mars 2016

Message: Anatoli Vassiliev, Russia

Message

Je li kazalište potrebno?

Pitaju se tisuće u kazalište razočaranih profesionalaca i milijuni ljudi umorni od njega. Što će nam ono?

U vrijeme kad je pozornica tako malo važna u usporedbi s gradskim trgovima i teritorijima država na kojima se odigravaju prave tragedije iz stvarnog života.

Što nam je ono?

Pozlaćene lože, baršunasta sjedala, prljave kulise, neprirodni glasovi ili obratno – crne kutije, zaprskane blatom i krvlju, s hrpom razjarenih golih tijela.

Što nam ono može reći?

Sve!

Kazalište može reći sve.

I kako žive bogovi na nebu, i kako se zatvorenici muče u jamama, i kako strast oplemenjuje, i kako ljubav razara, i kako je dobar čovjek nepotreban, i kako vlada prijevara, i kako ljudi žive u stanovima a

djeca u izbjegličkim logorima, i kako se vraćaju u pustinju, i kako se s najmilijima rastaju, kazalište može pričati o svemu.

Teatar je bio i ostat će zauvijek.

I sad, u ovih pedeset-sedamdeset sljedećih godina, on je osobito potreban. Jer od svih javnih umjetnosti jedino je kazalište nešto što ide iz usta u usta, iz oči u oči, iz ruke u ruku i iz tijela u tijelo. Nije mu potreban posrednik, između čovjeka i čovjeka prozirna je strana svijeta, ne jug, ne sjever, ne istok i

ne zapad – ono je samo za sebe svijet koji svijetli na sve četiri strane, i izravno ga prepoznaje svaki neprijateljski ili prijateljski čovjek.

Kazalište je nužno različito.

I od različitih drugih i mnogih – arhaične forme teatra bit će tražene prije svega. Teatar ritualnih formi ne smije biti suprotstavljen teatru civiliziranih naroda. Svjetska kultura se uškopljuje, “kulturna informacija” zamjenjuje jednostavne stvari i susret s njima.

Teatar je otvoren. Ulaz je slobodan.

Dovraga gadgeti i kompjutori – idite u kazalište, zauzmite redove u parteru i ložama, pažljivo slušajte riječ i gledajte žive slike – pred vama je teatar, ne potcjenjujte ga i ne popuštajte u svom užurbanom životu.

Kazalište je potrebno svakojako.

Samo jedno kazalište nije potrebno – to je teatar političkih igara, teatar političke mišolovke, teatar političara i teatar politike. Teatar svakodnevnog terora – osobnog i kolektivnog, teatar leševa i teatar krvi na trgovima i ulicama, u metropolama i provinciji, među religijama i narodima.

Translation into Croatian by: Irena Lukšić

If you need a Word file instead of a PDF file of the message, please write to info@iti-worldwide.org.

Copyright © 2016 by Anatoli Vassiliev and ITI, France